

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce:	**E. R.** zastoupen Mgr. Markem Dejmkem, advokátem, se sídlem Perlová 68/7, 301 00 Plzeň,
proti **žalovanému:**	**Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 5. 6. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2025, č. j. PK-DSH/2426/25,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Městského úřadu Rokycany ze dne 29. 1. 2025, č. j. MeRo/1206/OD/25 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že dne 28. 8. 2024 v 9:45 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW 530D, RZ X., po pozemní komunikaci v obci Rokycany, ulice Boženy Němcové v blízkosti domu č. p. X., ve směru jízdy od ulice Šťáhlavská a při tom v pravé ruce držel u pravé strany hlavy mobilní telefon. Tímto jednání žalobce porušil § 7 odst. 1 písm. c)

zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 500 Kč splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil odvoláním, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.
Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Postupem správních orgánů navíc došlo k porušení základních práv žalobce na spravedlivý proces. Správní orgán I. stupně došel k závěru, že žalobce za jízdy telefonoval, na základě pouze dvou důkazů – videozáznamu pořízeného policistkou a výslechem svědka pprap. B. Jiné důkazy prokazující držení telefonu žalovaný neprovedl. Uvedené důkazy byly pořízeny, provedeny a vyhodnoceny nezákonně. V důsledku toho došlo k nesprávnému skutkovému závěru a správní orgány zasáhly žalobci do ústavně zaručených práv na spravedlivý proces.

4. Videozáznam byl neoprávněně pořízen na soukromý telefon nstržm. P. Policista může soukromý telefon použít pouze dle § 62 odst. 1 zákona o policii, tedy pouze jako záznam o průběhu úkonu, je-li to nezbytné pro plnění jeho úkolů. Policista nemůže na soukromý telefon po neurčitou dobu monitorovat veřejný prostor a čekat, zda někoho nachytá při spáchání přestupku. Takové použití záznamového zařízení nelze označit jako nezbytné, jde o zneužití záznamových prostředků. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 28/2013-24, z nějž vyplývá, že pokud nebyl audiovizuální záznam zasahující do práva na soukromí fyzické osoby pořízený policií o průběhu úředního úkonu pořízen a zpracován tak, aby byl zabezpečen proti neoprávněnému přístupu, změně, zničení, zneužití nebo jinému neoprávněnému zpracování, jedná se o záznam, který nebyl pořízen v souladu se zákonem, a proto jej nelze použít jako důkaz ve správním řízení. Správní orgány v projednávané věci neověřily, jak byl záznam pořízen, zda byl pořízen a zpracován tak, aby byl zabezpečen proti neoprávněnému přístupu, změně, zničení, zneužití nebo neoprávněnému zpracování. Žalobce navrhoval výslech nstržm. P. i přezkoumání jejího telefonu, aby bylo možné zjistit, zda záznam není zmanipulován, jak byl skutečně pořízen, zpracován a uložen, jak byl ochráněn před manipulací, změnou či zneužitím, a zda byl vůbec pořízen na její telefon. Správní orgán navíc disponoval pouze určitým výňatkem záznamu a není zřejmé, co mu předcházelo a následovalo. Správní orgány pochybily, pokud videozáznam připustily jako důkaz. Správní orgány zásadně pochybily i tím, že označily tento důkaz jako prostředek osvědčující skutkový stav tvrzený policií. Důkaz nemá žádnou vypovídací potenci, neboť ze záznamu nelze rozeznat, jaký předmět měl žalobce v ruce držet, záznam je velice nekvalitní a nevyvrací obranu žalobce, že držel v ruce hrnek. Naopak potvrzuje, že nedržel telefon bílé barvy, který žalobce vlastní.

5. Žalobce považuje za účelové, nepřesvědčivé a nezákonné vyhodnocení výpovědi nevěrohodného svědka pprap. B. Žalobci nebylo umožněno účastnit se výslechu svědka, ač o to žádal, správní orgán poté odmítl výslech opakovat. Správní orgán se v žalobě nevypořádal s námitkou žalobce, že policista nemohl spáchání přestupku zaregistrovat, neboť vozidlo žalobce projelo kolem vozidla policie tak, že je policista mohl zahlédnout pouze na zlomek vteřiny. Za takovou dobu nemohl učinit závěr, co a zda žalobce vůbec drží v ruce. Je evidentní, že svědek opakoval pouze to, co viděl na záznamu. Žalobce navrhoval učinit místní šetření, při kterém si správní orgán mohl ověřit, zda bylo technicky možné, aby policista žalobce vůbec zahlédl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

6. Za nezákonný postup je třeba označit nedůvodné odmítnutí důkazů navržených žalobcem na jeho obhajobu, zejména výslech nstržm. Peroutkové, vyšetřovací pokus na místě samém a zkoumání záznamového zařízení, které bylo použito k pořízení videozáznamu. Správní orgán odmítnutí důkazů řádně neodůvodnil, resp. přistoupil k odůvodnění velmi formalisticky a účelově, přičemž při tom presumoval legálnost a věrohodnost jiných důkazů, aniž by ji zkoumal.

III.
Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitky žalobce uvedené v žalobě hodnotí jako nedůvodné. Žalovaný se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k uvedeným námitkám vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, v němž konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnosti zjištěn, bylo prokázáno, že inkriminovaný den držel žalobce za jízdy v ruce mobilní telefon. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV.
Posouzení věci soudem

8. O věci samé bylo rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.
Rozhodnutí soudu

10. Žaloba není důvodná.

11. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“.

12. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu: „Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“.

13. Rozhodnutí správního orgánu prvého stupně i žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a soud je proto jako celek přezkoumává.

14. V řízení není sporné, že žalobce byl dne 28. 8. 2024 kontrolován hlídkou policie, která jej v osobním vozidle spatřila projíždět v Rokycanech na křižovatce ulice Boženy Němcové a ulice Dělostřelců ve směru na ulici Kotelská. Dle závěrů správních orgánů měl žalobce v pravé ruce při řízení motorového vozidla držet u pravého ucha mobilní telefon, což žalobce odmítá.

15. Jako důkaz, o který správní orgány mj. opřely své rozhodnutí byl použit videozáznam, z něhož mělo být patrné, že žalobce během řízen skutečně telefon v ruce držel. Součástí správního spisu je úřední záznam Policie ČR č. j. KRPP-125288-6/PŘ-2024-030806 společně s CD diskem. V úředním záznamu je uvedeno, že CD obsahuje videozáznam, který je natočený na osobní telefon položený na palubní desce spolujezdce opřený o čelní sklo. Na videozáznamu je vidět projíždějící osobní motorové vozidlo značky BMW 530D Xdrive, RZ X. jedoucí ze směru od kruhového objezdu na ulici Šťáhlavská po ulici Boženy

Němcové směrem k ulici Kotelská v obci Rokycany, řidičem je žalobce, který levou rukou drží volant a ve své pravé ruce u pravého ucha drží mobilní telefon.

16. Podle žalobce videozáznam, který byl nstržm. P. pořízen na soukromý telefon, a který byl následně použit správními orgány jako důkaz usvědčující žalobce, byl pořízen v rozporu se zákonem a ve správním řízení je tento důkaz nepoužitelný.

17. Přípustností videozáznamů pořízených bez souhlasu na nich zachycených osob jako důkazů ve správním řízení se zabýval NSS v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb., NSS. Podle NSS je při posuzování této problematiky nejprve nutné zodpovědět otázku, zda je daný videozáznam způsobilý zasáhnout do chráněné soukromé sféry fyzické osoby, je nutné vyjít zejména ze skutečnosti, kde byl záznam pořízen (zda na místě soukromém nebo místě veřejném) a jaký projev fyzické osoby byl zaznamenán. Pokud je postaveno najisto, že daný záznam do soukromé sféry fyzické osoby zasáhnout mohl, přichází na řadu otázka, kdo takový záznam pořídil. Pakliže jde o záznam pořízený orgánem veřejné moci, je takový záznam možno k důkazu použít pouze tehdy, byl-li zhotoven a bylo-li s ním nakládáno striktně na základě zákona a v jeho mezích.

18. Z okolností případů vyplývá, že videozáznam byl pořízen na veřejné komunikaci, na níž probíhal běžný provoz, přičemž byla zaznamenána pouze část průběhu služebního zákroku policistů – z videozáznamu je patrný pouze průjezd žalobce ve vozidle po pozemní komunikaci. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení účastníků nevyplývá, že by videozáznam byl posléze nějak zneužit proti žalobci, z výpovědi svědka B. se podává, že nstržm. P. ještě téhož odpoledne na služebně založila spis, kam provedla i stažení záznamu. Na videozáznamu je žalobce identifikovatelný, neboť je mu vidět do obličeje, záznam byl cíleně pořízen a později použit za účelem zaznamenání jednání žalobce, za tímto účelem byl i uchován a dále byl použit v neprospěch žalobce. Je tak zřejmé, že pořízený videozáznam byl způsobilý zasáhnout do soukromé sféry žalobce.

19. Dále soud přistoupil k posouzení, zda byl videozáznam pořízen soukromou osobou (jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí), nebo orgánem veřejné moci. Videozáznam byl pořízen příslušnicí Policie ČR během průběhu služebního zákroku za účelem jeho zaznamenání. Ve věci není relevantní, že záznam byl vytvořen na její soukromý telefon, neboť policista nemůže zároveň jednat jako úřední osoba, tak jako soukromá osoba. K tomuto závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, č. 2938/2014 Sb. NSS. Videozáznam je tak nutné považovat za záznam pořízený orgánem veřejné moci a je namístě aplikovat přísnější test přípustnosti použití takového záznamu jako důkazu ve správním řízení. Z citovaného rozsudku NSS ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, č. 2938/2014 Sb. NSS. také vyplývá, že záznam pořízený policistou na soukromý telefon není možné považovat jako důkaz přípustný ve správním řízení podle § 51 správního řádu, pokud nebyl po jeho pořízení úředně evidován a archivován. V projednávané věci není postaveno najisto, zda byly naplněny podmínky § 60 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tedy že předmětný videozáznam byl zabezpečen před neoprávněným přístupem, změnou, zničením, ztrátou nebo odcizením, zneužitím nebo jiným neoprávněným zpracováním. Svědek B. sice uvedl, že ještě v den pořízení záznamu po návratu na služebnu nstržm. P. založila spis, kam videozáznam stáhla, tato skutečnost ale nevyplývá ze správního spisu. Nachází se v něm toliko úřední záznam policie ze dne 19. 9. 2024, jímž byl videozáznam založen, k tomuto úkonu došlo po více než 20 dnech od jeho pořízení. Není tak vyloučeno, že s videozáznamem mohlo být v mezidobí jakkoli manipulováno.

20. Videozáznam byl způsobilý zasáhnout do práva na ochranu soukromého života žalobce, byl pořízen orgánem veřejné moci v rozporu s právní úpravou. Takový důkaz není možné

použít při dokazování podle § 51 odst. 1 správního řádu. Je ale nutné dodat, že i přesto, že ve správním řízení byl použit důkaz v rozporu se zákonem, nemusí to být vždy bez dalšího důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žaloba i přes tuto vadu může být nedůvodná, pokud lze i přes odhlédnutí od nezákonného důkazu z ostatních důkazů provedených ve správním řízení učinit jednoznačný závěr, že zjištěný skutkový stav obstojí (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, č. 2938/2014 Sb. NSS), je tak třeba v přezkumu napadeného rozhodnutí pokračovat.

21. Žalobce dále uvedl, že považuje za účelové, nepřesvědčivé a nezákonné vyhodnocení výpovědi nevěrohodného svědka pprap. B. Policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114), je tedy na místě individuálně zkoumat nestrannost policisty. Tomuto tématu se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval, když uzavřel, že neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti pprap. B., důvodem k zastavení vozidla žalobce bylo, že policisté zpozorovali jeho protiprávní jednání. K tomu soud dodává, že i z obsahu správního spisu není zřejmé, proč by měl být tento svědek hodnocen jako nevěrohodný. Svědek vykonával svou služební povinnost, k žalobci neměl žádný osobní vztah a neznal ho, policisté při zastavování vozidla ani přesně nevěděli, kdo je konkrétně řidičem. Svědek B. viděl žalobce pouze jedenkrát v životě, kdy s žalobcem řešil jiný dopravní přestupek. Žádné jiné skutečnosti, pro které by mohl být tento svědek nestranný, nenamítl ani žalobce.

22. NSS se již opakovaně zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, když obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňoval. NSS v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, dovodil, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem – tedy i držení mobilního telefonu v ruce při řízení – takový důkaz postačuje. Musí si ale učinit závěr o jeho věrohodnosti zkoumáním výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným.

23. To správní orgán učinil. Policejní hlídka spatřila žalobce na přehledném úseku pozemní komunikace na křižovatce ve městě. Policejní hlídka měla z křižovatky dobrý výhled na projíždějící vozidlo žalobce (jak je zřejmé z foto map založených ve správním spise), přičemž není důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení svědka B. o tom, že měl na pozorování žalobce několik sekund. Pro policisty, kteří jsou profesionály, tak nemohlo být zrakově obtížné vyhodnotit, že žalobce za jízdy drží mobilní telefon. Oproti tomu soud shodně s žalovaným hodnotí jako nevěrohodnou výpověď, že žalobce držel v ruce jiný předmět. Žalobce od okamžiku zastavení hlídkou několikrát svou výpověď měnil – od přiznání, po tvrzení, že se jednalo o diktafon, pouzdro na brýle či termohrnek. Neobstojí ani tvrzení, že žalobce má telefon bílé barvy, neboť při telefonním hovoru je telefon běžně držen displejem nasměrovaným k uchu a displej mobilních telefonů má po zhasnutí černou barvu.

24. Přestože je výpověď svědka B. v podstatě jediným relevantním důkazem o spáchání přestupku žalobcem, soud zhodnotil, že takový důkaz postačuje. Tvrzení svědka B. navíc koresponduje s dalšími užitými důkazy – oznámením o přestupku, použitých foto map. Za takové situace nebyl z důvodu nadbytečnosti důvod provádět výslech nstržm. P., tento závěr správně učinily i správní orgány.

25. Soud uzavírá, že skutkový stav, který svědčí o vině žalobce ze spáchání přestupku, byl v projednávané věci zjištěn tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Nic na tom nemění ani skutečnost, že správní orgány ve věci použily nezákonný důkaz videozáznamem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

26. Žalobce dále namítal porušení jeho práv nemožností účasti na jednání před správním orgánem. K tomu soud rekapituluje, že ve věci se konalo jednání dne 24. 10. 2024, jehož se žalobce účastnil. Žalobce byl opětovně předvolán na den 28. 11. 2024, předvolání mu bylo doručeno dne 19. 11. 2024. Dne 27. 11. 2024 kontaktoval správní orgán zástupce žalobce, informoval jej o převzetí zastoupení žalobce a zároveň požádal o odročení jednání jednak proto, aby se mohl seznámit se spisem a také proto, že má v tutéž dobu jiné jednání u Okresního soudu Plzeň-město. Správní orgán I. stupně se rozhodl omluvu žalobce nepřijmout a bez přítomnosti žalobce proběhlo jednání, na němž byl vyslechnut svědek B. Správní orgán I. stupně vyhodnotil omluvu žalobce jako nikoliv včasnou, považoval ji i za nedůvodnou.

27. Náležitost omluvy z jednání před správním orgánem NSS shrnul např. v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, v němž dovodil, že aby mohla být omluva z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí; 2) v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje a 3) důvod musí být doložen, tedy obviněný své tvrzení musí v rámci objektivních možností prokázat.

28. Správní orgán I. stupně nepochybil, když omluvu žalobce nepřijal. Lze důvodně pochybovat o neodkladnosti učiněné omluvy z jednání, která přišla méně než 24 hodin před ústním jednáním za situace, kdy žalobci bylo předvolání doručeno před více než týdnem. Zástupce žalobce navíc ani neosvědčil důvodnost své omluvy – přílohu omluvy z jednání netvořilo jakékoli potvrzení, že v daný den a čas má zástupce žalobce skutečně kolizi jednání. Navíc není ani zřejmé, proč by nebyla možná substituce zastoupení a zároveň nelze odhlédnout od toho, že žalobci bylo předvolání k jednání dne 28. 11. 2021 doručeno již dne 19. 11. 2024, avšak žalovaný byl se žádostí o odročení jednání kontaktován až 27. 11. 2024. Dostatečnou omluvou nemohla být ani možnost se nejdříve seznámit se správním spisem. Z omluvy bylo patrné, že zástupce žalobce je z velké části s obsahem správního spisu seznámen – v omluvě reagoval na pořízený videozáznam a dále uvedl, že obviněný po prostudování fotografií a záznamů dodává, že v ruce nedržel mobilní telefon. Navíc možnost seznámit se s obsahem správního spisu žalobce poté měl, tohoto práva i využil.

29. Žalovaný se vypořádal i s důkazními návrhy žalobce. Výslechu nstržm. P. se soud věnoval shora. Věnoval se i námitce zkoumání zařízení, i když nesprávně uzavřel, že použití videozáznamu je v dané věci přípustné. Důkaz vyšetřovacím pokusem v odvolání žalobce nenavrhoval, nicméně správní orgán I. stupně se k tomuto návrhu přezkoumatelně vyjádřil ve svém rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že provedení tohoto důkazu je nadbytečné.

30. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgány své závěry řádně a logicky odůvodnily, když uvedly, z jakého skutkového stavu vycházely, a z jakých důvodů ke svým závěrům dospěly, napadené rozhodnutí je prosté žalobcem vytýkaných vad a zjištěný stav věci, z něhož správní orgány vycházely, shledal soud za dostatečný a objektivní. Postup správních orgánů shledal soud zcela v souladu se zákonem. Samotné závěry učiněné žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, kdy argumentace žalovaného podává jasný, ucelený a logický argumentační přehled toho, proč rozhodl způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Na základě všeho výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

VI.
Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 1. 9. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.